

Jemen

"Půjčil jsem si od sousedů osla, abych na něm mohl přivést vodu pro rodinu. Ale někdy ji musím nosit sám. Každý den nosím ze zdroje 4 km odsud 10 až 15 dvacetilitrových kanystrů vody, ve které se moje desetičlenná rodina myje, vaří a kterou pije."

Obyvatelé města Taíz posílají děti do dlouhých front před mešity, které mají vlastní studny nebo jiné zdroje. Ti bohatší si v nových domech budují nádrže, aby měli vodu každý den. Je tu sucho a zároveň neustále stoupá spotřeba vody. Jestli se to nezmění, budou podzemní zásoby vody doslova na suchu. Nejvíc vody přitom spotřebuje zemědělství.

Bylo by dobré vybudovat přehrady a nádrže a také přestat s vrtáním nových studní, protože se přitom dostávají až do hloubky tisíce metrů a vyčerpávají tím zásoby podzemní vody. Její čerpání vysoce překračuje objem srážek, kterým se zásoby obnovují, její hladina klesá rychlostí zhruba dva metry za rok.

Postupné vysychání vodních zdrojů by také znamenalo řadu katastrofálních jevů jako je hladomor nebo dokonce občanská válka. Už roku 1999 musely boje o pramen mezi vesnicemi Al-Marzúh a Kvaradá blízko Taízu, které si vyžádaly šest životů a desetkrát víc zraněných, pacifikovat stovky vojáků jemenské armády.

Severní Korea

Severokorejka Kim Jong Suk:

„Víc než polovinu každého dne trávím nošením vody. Abych donesla vodu z řeky, potřebuji více než půl hodiny. Nejméně polovinu každého dne tak trávím nošením vody, aby jí naše rodina měla dost k pití, vaření a mytí. Vodních zdrojů by bylo celkem dost, ale vodovodních sítí je málo, a když už je někde zavedena, potrubí je staré, rozpadá se a voda z něj zbytečně vyteče nebo není čistá. Vláda nám tohle prostě nezajistí.

Za posledních patnáct let tu dostupnost pitné vody a sanitárních zařízení neúprosně klesala – jen v letech 1994 až 1998 se podíl našeho obyvatelstva, které má přístup k vodovodu, snížil z 83 na 53 procent a jeho zdravotní stav se zhoršuje. Ani se nepamatuji, kolikrát jsem já, můj muž, nebo děti museli do nemocnice kvůli průjmům nebo jiným potížím. Říční voda, kterou pijeme, je totiž silně znečištěná“

Indie

"Už roky se potýkáme se suchem. Studny nám vyschly, rostliny na polích uvadly a také dobytek nám časem pošel. Sami nemáme co pít, co jíst, v čem se mýt. Ve své studni jsem viděl vodu naposledy před deseti lety. Podobně jsou na tom i další země Jižní Asie. Nejnovější zprávy naznačují, že budeme čelit suchu příštích patnáct let.

Naše země se 4% světových vodních zdrojů a 16% obyvatelstva bude mít velké potíže, aby uspokojila i potřeby zemědělství a průmyslu. V listopadu jsme také uskutečnili sérii protestních akcí proti společnosti Coca-Cola. Viníme ji z toho, že její stáčírny odčerpáváním podzemních vod zhoršují sucho v oblasti. Kvůli tomu čelí nejméně pět obcí v Indii vážnému nedostatku vody a zdravotním potížím."

Etiopie

Tři ženy s tradičním tetováním na tvářích kráčí vyprahlou krajinou. I přes polední vedro jdou svižným krokem a na zádech má každá z nich přes rameno kusem pestré látky přivázaný velký umělohmotný kanystr. Tuhle několikahodinovou cestu za vodou podnikají každý den. Je to pro ně jediný způsob, jak dopravit domů vodu od vzdálených zdrojů. Dívky proto nemohou chodit do školy.

Bandira, členka nově zřízené vodní komise ve vesnici Kufa:

"Většinu roku tu máme sucho. Během období dešťů chytáme vodu do uměle vyhloubených nádržek za vesnicí. Chodíme sem napájet dobytek, a také zde bereme vodu na mytí, na vaření i na pití. Takto zadržaná dešťová voda se rychle stává líhni hmyzu přenášejícího nemoci, například komárů šířících malárii. Konzumací stojaté neupravené vody ze zdroje sdíleného velkým počtem lidí a dobytčím se velmi snadno šíří například žloutenka typu A, cholera a nejrůznější průjmová onemocnění. Nemáme ve vesnici žádného lékaře, ale i kdyby tu byl, tak léky si stejně může dovolit jen málokdo. Není divu, že absolutní většina úmrtí je způsobena právě nedostupností kvalitní pitné vody."

Aralské jezero

Bývalý rybář na Aralském moři Jasmurad Kenesbaj:

"Patřil jsem do jednoho z dvanácti rybářských družstev – sovchozů. Chytali jsme víc než dost a každý měl peníze na utrácení. Od šedesátých let Aralské jezero vysychá. Z původních 64 500 kilometrů čtverečných mořské hladiny zůstala do dnešních dnů čtvrtina. Zbytek vyschl v solnou pánev. V důsledku zasolení je okolní půda nepoužitelná k zemědělství.

Tato radikální změna je následkem monstrózního projektu zavlažování pouští pro účely pěstování bavlny, který v roce 1954 zahájil Sovětský svaz. Řeky Amudarja a Syrdarja, které přiváděly vodu z pohoří Pamír a Ťan-šan a napájely tisíce let Aralské moře, byly svedeny do soustavy zavodňovacích kanálů.

Kromě tvorby pouští a zasolování půd, došlo k zániku rybolovu a zemědělství. Voda, vzduch a zelenina obsahují organochlorové pesticidy (látky k hubení škůdců kulturních rostlin) z polí. Kvůli silně znečištěným zdrojům pitné vody tu bují rakovina, anémie a další smrtelná onemocnění. Nevím jak to s námi dopadne"